dištím stěžovatelovým, nepřekáží nijak zabrání místností těch pro byt, což patrno jest již z toho, že § 11 cit. nař. dává obci právo zabrané místnosti svým nákladem upraviti a provésti v nich stavební změny. Ostatně tyto tvrzené nedostatky nedotýkají se práv a zájmů stěžovatelových, nýbrž mohou býti pociťovány jenom užívatelem zabraných místností.

Druhá stížnost směřuje proti rozhodnutí, kterým bylo uloženo stěžovateli, aby zabrané místnosti, ve kterých změny předsevzal, uvedl do původního stavu.

Rozhoduje o této stížnosti vycházel nejvyšší správní soud z těchto úvah:

Podle předpisu § 7 nař. vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. pozbývají zabráním bytů neb místností majitel domu a nájemník práva, aby volně nakládali zabranými byty a místnostmi. Toto ustanovení však samo o sobě neposkytuje úřadu práva, aby porušil-li majitel domu nebo nájemník svou povinnost zdržeti se všelikého nakládání se zabraným předmětem — ukládal majiteli domu nebo nájemníku, by zabraný byt uvedli do předešlého stavu. Nařízení vlády pamatovalo na případy neuposlechnutí zákazu volné disposice se zabranými místnostmi jinými prostředky. Tak v § 11 dává obci (bytovému úřadu) právo, aby upravila zabrané místnosti svým nákladem a v nich stavební změny provedla a dle § 15 může požadovati náhradu nákladů těchto na majiteli domu. Mimo to jsou v § 26 dány předpisy o trestním stíhání přestupků tohoto nařízení i opatření na jeho základě vydaných. Nařízení vládní neobsahuje však nikde ustanovení, které by opravňovalo obec nebo bytový úřad, aby majiteli domu nebo nájemníku ukládali uvésti zabrané místnosti, v nichž proti předpisu § 7 nař. byly provedeny změny, do předešlého stavu a nemá tedy napadené rozhodnutí, které příkaz takový v platnosti zachovalo, žádného takového podkladu, pročež musilo býti zrušeno.

Slušelo proto napadené rozhodnutí ze dne 21. června 1919 č. 27964 jako nezákonné zrušiti, kdežto stížnost do rozhodnutí ze dne 9. května 1919 č. 20.201 jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 188.

Zabírání bytů. * Byty a místnosti v nově postavených domech nelze zabrati dle nař. vl. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. dříve, než bylo uděleno povolení k obývání.

(Nález ze dne 23. září 1919 č. 4568.)

Věc: Karel a Oskar Johnovi v Chomutově proti městskému nájemnímu úřadu v Chomutově o zabrání bytu.

Výrok: Napadené rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

Důvody: Napadeným rozhodnutím zabral žalovaný úřad na základě § 6 nařízení vlády z 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. veškeré byty v domě náležejícím stěžovatelům a jimi v posledních letech na parcele stavební č. kat. 555/5 v Chomutově vystaveném.

O stížnosti do rozhodnutí tohoto, v níž uplatňována jest výtka porušení zákona, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Ustanovení § 6 cit. nař., v němž uvedeny jsou veškeré druhy bytů a místností, které mohou býti obcemi zabírány, navazuje na ustanovení §§ 1—3 téhož nař., úzce s ním souvislé, kdež uvedeny jsou byty a místnosti, které majitel domu jest povinen obci oznámiti.

Nelze pochybovati, že zabírány býti mohou jen byty a místnosti, jež podléhají povinnosti oznamovací.

O bytech a místnostech, které se v nově vystavených domech poprvé pronajímají, ustanovuje však § 1, že oznámiti byty nebo místnosti takové musí majitel domu do 3 dnů po té, kdy po udělení obývacího povolení jakkoli byla projevena vůle je pronajati.

Z uvedeného plyne, že nemusí-li byty a místnosti takové býti ani oznamovány, nelze je ani zabírati dříve, než bylo uděleno povolení k obývání.

V daném případě jest nesporno, že pro dům stěžovatelům náležející obývací povolení nebylo uděleno, a nespadají proto byty v domě tom již z toho důvodu pod kategorii bytů a místností, o nichž jedná § 6 cit. zák.

Není tudíž přípustným zabrání jejich a bylo naříkané rozhodnutí jako zákonu odporující zrušiti.

Č. 189.

Úřednictvo: * Bylo-li jmenování provedeno se zpětnou platností k určitému datu dřívějšímu, rozhoduje pro zařazení ve status ve smyslu § 37, odst. 1. služ. pragm. toto datum dřívější.

(Nález ze dne 24. září 1919 č. 4519.)

Věc: Dr. Jan Tiegl v Praze proti ministerstvu vnitra v Praze o zařazení ve status.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Dekretem presidia ministerstva vnitra v Praze ze dne 30. listopadu 1918 č. 294 byl stěžovatel, do té doby policejní komisař v Praze, povolán službou do ministerstva vnitra a jmenován ministerským tajemníkem se systemisovanými požitky VII. hodnostní třídy státních úředníků dnem 30. listopadu 1918.

Dekretem téhož presidia ze dne 24. prosince 1918 č. 999 jmenováni byli ministerskými tajemníky ve stavu ministerstva vnitra Dr. Ladislav Sapara, Josef Nuc a Hugo Kubát, do té doby místodržitelští tajemníci, s platností ode dne 28. října 1918.

Dále jmenováni ministerskými tajemníky ve stavu ministerstva vnitra dekretem téhož presidia ze dne 24. prosince 1918 č. 1000: Josef Houdek, Dr. Antonín Tobíšek a Dr. Otakar Fischer, vesměs ministerští místotajemníci, Rudolf Šiška, Dr. Václav Šaroch, Dr. Karel Beran a Dr. Václav Částek, vesměs místodržitelští tajemníci, a konečně dekretem téhož presidia ze dne 29. prosince 1918 č. 1096 Dr. Otto Eisenstein, místodržitelský tajemník, a sice všecky tyto osoby s platností od 30. listopadu 1918.